

זמני השבת בפינסק:

הדלקת נרות: 20:56

מנחה ע"ש: 20:55

שחרית: 9:30

מנחה: 20:15

יציאת השבת: 22:25

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

חדש בפינסק

ברכת ברוך הבא לרב מאיר ברקוביץ שליט"א מארגון "תולדות ישורון" שהגיע לבקר את הקהילה היהודית בפינסק. הרב ברקוביץ מסר שיעורים מעניינים בפני בתי הספר "בית אהרן". הרב ברקוביץ ישהה במחיצתנו עד לתחילת השבוע הקרוב.

ביום רביעי בערב התאספו ילדי הקהילה לבית משפחת ז'לזנוב לקריאת שמע ליד מיטת התינוק כמנהג ישראל בלילה שלפני הברית.

ביום חמישי התקיימה בבית הכנסת שמחת הברית של משפחת ז'לזנוב ה'ו במעמד בני קהילת פינסק, המוהל היה הרב מרדכי אשר קופרמן שליט"א מירושלים. בסנדקאות התכבד הרה"ג ר' משה פימה שליט"א. שמו בישראל נקרא אברהם. מזל טוב.

בליל שישי התאספו כל בני החבורה לשבת אחים גם יחד על שפת נהר פינה, למסיבת הודיה לה' על חברנו אלי שרייער נ"י שחזר אלינו בריא ושלם בכוחות חדשים ורעננים.

זמן הדה"נ ומוצ"ש בערי השבתונים:

מוזיר - הדה"נ: 20:42 מוצ"ש: 22:12

קהילת פינסק

מלווה את היוצאים לפעילות הקודש

לרישום תלמידים מרחבי בלרוס

בברכת

"ויהי נעם ד' א' עלינו ומעשה ידינו

כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו"

מוזיר - קלינקוביץ:

ה"ה אלי שרייער נ"י

ה"ה אליהו ראקוב נ"י

ה"ה שלמה כהן נ"י

ה"ה אליעזר שוטלנד נ"י

ה"ה יוסי שווינגר נ"י

פניני הפרשה

הבנה"ח אליהו ראקוב נ"י

פרשתנו כותבת שהקב"ה ציווה על בני ישראל לעשות דגלים למחנה ישראל.

לכאורה יש להבין מהו באמת העוצמה והמסר שהדגל אמור להראות לעולם. ניקח לדוגמה את דגל ארה"ב יש בו חמישים ושניים כוכבים במקום אחד. להראות לעולם, אנו מדינה מלוכדת וחזקה. וזהו המסר שהקדוש ברוך הוא מראה לעולם על ידי הדגלים. יש לי עם והם מוגנים וחזקים, והראיה לדבר הוא שאת מחנה יהודה עם סמל האריה הוא ציווה לשים בקידמת המחנה ואת מחנה דן עם סמל הנשר ציווה לשים בסוף. להראות לעולם, עם ישראל מוגנים מקדימה ומאחורה עם אריה ונשר, המלכים והחזקים שבחיות והעופות.

הרב נתנאל ספרן הי"ו

כל אחד מאתנו רואה את העולם בצורה שונה ובוחר לעשות את הדברים באופן שונה. לעתים, אפילו אנשים ששואפים בחייהם להשיג מטרות זהות, ימצאו דרכים שונות לחלוטין להגיע להגשמתן.

פרשת השבוע שלנו מדגישה בפנינו את העובדה, כי עם ישראל, למרות היותו עם מאוחד בדרך כלל, היה בכל זאת מחולק בתוכו לשנים עשר שבטים נפרדים. לכל שבט היה מיקום ספציפי, שבו הוא אמור היה לצעוד, במהלך המסעות הארוכים של העם במדבר סיני. לכל שבט הייתה זהות מיוחדת משלו ולכל אחד מהם גם ניתנה האפשרות, להגשים את המטרות הרוחניות בדרך המיוחדת, כשמטרתם של כל השבטים הייתה, כמובן, להביא אל העולם עוד רוחניות, חסד וטוב לב.

מכאן אנו יכולים ללמוד, שקיימות דרכים רבות להתייחס לעולם על כל המתרחש בו. אם נלמד לכבד ולהעריך, את הדרך האישית של כל אחד מהסובבים אותנו, נוכל להפיק מכך תועלת רבה ונזכה להפריה הדדית ומעשירה.

למשפחותם לבית אבותם (א, ב)

נהגו ישראל, שלעולם קוראים פרשת במדבר קודם לעצרת, והוא ע"פ המבואר (במגילה לא, ב) דעזרא תיקן להן לישראל שיהו קורים קלות שבתורת כהנים קודם עצרת, ומבארינן התם דהוא בכדי שתכלה שנה וקלותיה ועצרת היא ראש השנה לפירות האילן. ויש להבין דאי מטעם זה, היה סגי לקרוא את פרשת בחוקתי עצמה בשבת שקודם עצרת, שהרי בכך נמי לא יקראו את הקלות אחר עצרת, ומדוע א"כ נהגו לקרוא גם את פרשת במדבר קודם, ויעויין בתוס' (שם ד"ה קלות, ובב"ב פח, ב ד"ה וקללם) שעמדו בזה, וכתבו דבכ"ז עדיף ע"י רווח של פרשה בינתיים, ועדיין צ"ב.

ויתכן לבאר באופן אחר, והוא ע"פ מה דאיתא בילקוט כאן (רמז תרפ"ד), שבשעה שקיבלו ישראל את התורה נתקנאו אומות העולם בהם, מה ראו להתקרב יותר מן האומות, סתם פיהן הקב"ה ואמר להן הביאו לי ספר יוחסין שלכם, שנאמר 'הבו לה' משפחות עמים' כשם שבני מביאים 'ויתילדו על משפחתם וגו'', ובהמשך כתב המדרש, דלכן מנאם הקב"ה בראש הספר מיד לאחר המצוות, שנאמר בסוף ספר ויקרא 'אלה המצוות וגו'', לומר לך, שלא זכו ישראל ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהם, עכת"ד המדרש.

והנה לאור דברי המדרש הנ"ל, יש לבאר מנהגינו כמין חומר, וזאת משום דמלבד עניין ההפסקה בין קלות דבחוקתי לעצרת, יש גם טעם לקרוא את פרשת במדבר קודם לעצרת בכדי לסתום את פיהן של אומות העולם בהזכרת יחוסינו לאבותינו, שהיא היא זכותנו לקבל את התורה, ועל כן שפיר מקדימים אנו גם את פרשת במדבר לעצרת.

(יחלק שלל)

העלון מוקדש לרפואת ר' ראובן בן טובה גיטל

סיפור לשבת

שאמר הרב.

הגנב היה המום. הוא ציפה כי הבחור הצעיר יתפוס אותו, ילקה אותו נמרצות ויכריחו להשיב את הטבעת לאשתו של הרב בבושה וחרפה.

מבולבל ונדהם ממה שאמר לו משה לייב, אמר הגנב, 'אם הרבי הוא אדם כזה, אני לא רוצה לקחת שום דבר מרכושו. אחזיר את הטבעת'.

משה לייב הביט בו מהורהר ואמר, 'אני חושב שאתה טועה. מן הזמן הקצר שאני מכיר אותך, למדתי שכל מלה שאומר הרבי, יש לה משמעות והוא אומר אותה בכנות גמורה'.

משה לייב הסביר שהרבי לא אמר את המלים הללו כדי לשכנע את הגנב לתת את הטבעת חזרה. הרב התכוון לכל מלה שאמר. הוא לא יקבל את הטבעת חזרה – זו מתנה השייכת כעת לגנב.

'שמע לי', אמר משה לייב, 'קח את הטבעת, אבל אל תמכור אותה בפחות מ-100 מטבעות זהב. בכסף שתקבל, קנה תכשיטים לכלות יתומות'.

'ואז הרב ישמח', חתם את דבריו.

דבריו של משה לייב חדרו היישר ללבו של הגנב. הוא הקשיב לעצתו של הנער וקנה תכשיטים לכלות יתומות.

גנב העיר היה אדם אומלל שהיה לו קל יותר לגנוב מאחרים מאשר להשיג עבודה כדי לפרנס את משפחתו. הוא מעולם לא למד מה ערכו של הכסף, כי אף פעם לא הרוויח אותו בעבודתו.

אך כאשר נתן את הצדקה בפעם

הראשונה בחייו, חווה הגנב סיפוק עצום. הוא תהה כיצד הוא יחוש אם ירוויח משכורת רגילה, יתקיים באמצעות כספו שלו ואף יעניק לצדקה דרך קבע.

גנב העיר למד את הלקח. מן אותו היום ואילך הוא עמל ללמוד מקצוע ועבד קשה לפרנסתו. אך הדבר שגרם לו הנאה רבה ביותר הייתה לתת מכספו שהרוויח בעמל לצדקה, ולפתוח את דלת ביתו לרעבים.

באשר למשה לייב, לא זו בלבד שגדל בתורה ולבו היה חם ופתוח כשל חסיד אמיתי, אך השיעור רב העוצמה שלמד באותו יום נחרת בלבו לכל ימי חייו.

אחרית דבר: הרב משה לייב מסאסוב הפך לימים לרבי בזכות עצמו, שנודע במיוחד בזכות מאמציו לפדות אסירים יהודים מכלאם בכל רחבי מזרח אירופה. הוא מייסד שושלת סאסוב ששמה נודע לתהילה.

יעקב תמיד התקשה להתפרנס, ופעמים רבות מאוד נאלץ לעקור עם אשתו ועם בנו הצעיר למקום אחר, עד שלבסוף התיישב בעיירה האוקראינית הקטנה סאסוב. מזלו לא האיר לו פנים גם שם, וזמן קצר לאחר שעבר לשם חלה באורח טרגי והלך לעולמו. משה לייב, בנו הצעיר, שקופח בבת אחת מן האפשרות לילדות שלוה ולהשכלה ראויה, מעולם לא הפסיק לחלום על היום שבו יוכל להתמסר ללימודיו. במקום זאת, הוא נאלץ לעבוד כדי לפרנס את עצמו ואת אמו.

יום אחד השיגה אמו סכום כסף עצום שאיפשר לו להפסיק לעבוד – אך לא היה איש בעיירה שיוכל ללמדו, בחור חסר השכלה, את עיקרי התורה. לכן, ברשות אמו, עזב משה לייב את העיירה.

מסעותיו הביאוהו לניקלשבורג שם הוקמה ישיבה גדולה. אך משה לייב לא ידע איך ללמוד והיכן להתחיל. יהיה צורך באדם מיוחד שיוכל לעזור לו.

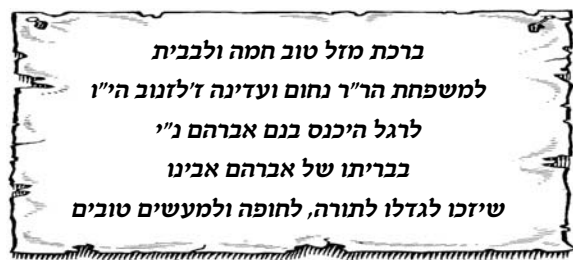
ביתו של הרב הראשי של ניקלשבורג, הרב שמואל הורביץ (ה'תפ"ו - ה'תקל"ח), הידוע בכינויו "רבי שמעלקי מניקלשבורג", היה פתוח תמיד. אורחים רבים היו נכנסים אליו מדי יום, והרב ואשתו נהגו לברכם לשלום ולסייע להם בצרכיהם, יהא זה בעצה טובה או במעט מזון.

משה לייב הצעיר מצא את דרכו לשם שם קידמו את פניו בברכה ונהגו בו כאילו היה בנם. הוא הצטרף לישיבה של הרב והפך לנער טיפווחי. הוא הוסיף לחיות באושר עם משפחת הורביץ ונטל חלק בפעילויותיהם ועזר להם בעבודות שונות.

יום אחד הסירה אשת הרב את טבעתה כדי שתוכל ליטול ידיים טרם אכילת הלחם. בעודה נוטלת ידה גנב ונוכל ידוע שהיה במקום חטף את הטבעת וברח. כיוון שההלכה אוסרת לדבר לאחר נטילת ידיים בטרם נגיסה מן הלחם, הצליח הגנב להימלט. ברגע שנגסה מן הלחם היא החלה לצווח 'הגנב ברח עם טבעתי! היא שווה 100 מטבעות כסף!'

בראותו את מצוקת אשתו אמר הרב למשה לייב: 'רוץ מהר אחרי האיש. כשתפוס אותו, אמור לו שהטבעת היא מתנה עבורו אך היא שווה לא פחות מ-100 מטבעות כסף'.

משה לייב ציית למורו האהוב ואץ רץ אחרי הגנב. הוא ידע כי משימתו היא אך ורק להעביר את המסר מאת הרב. רגליו הצעירות השיגו את צעדי הגנב ותוך זמן קצר תפס אותו ואמר לו את מה

כמה ילדים כבר רשמת למחנה י"ב ישראל ???